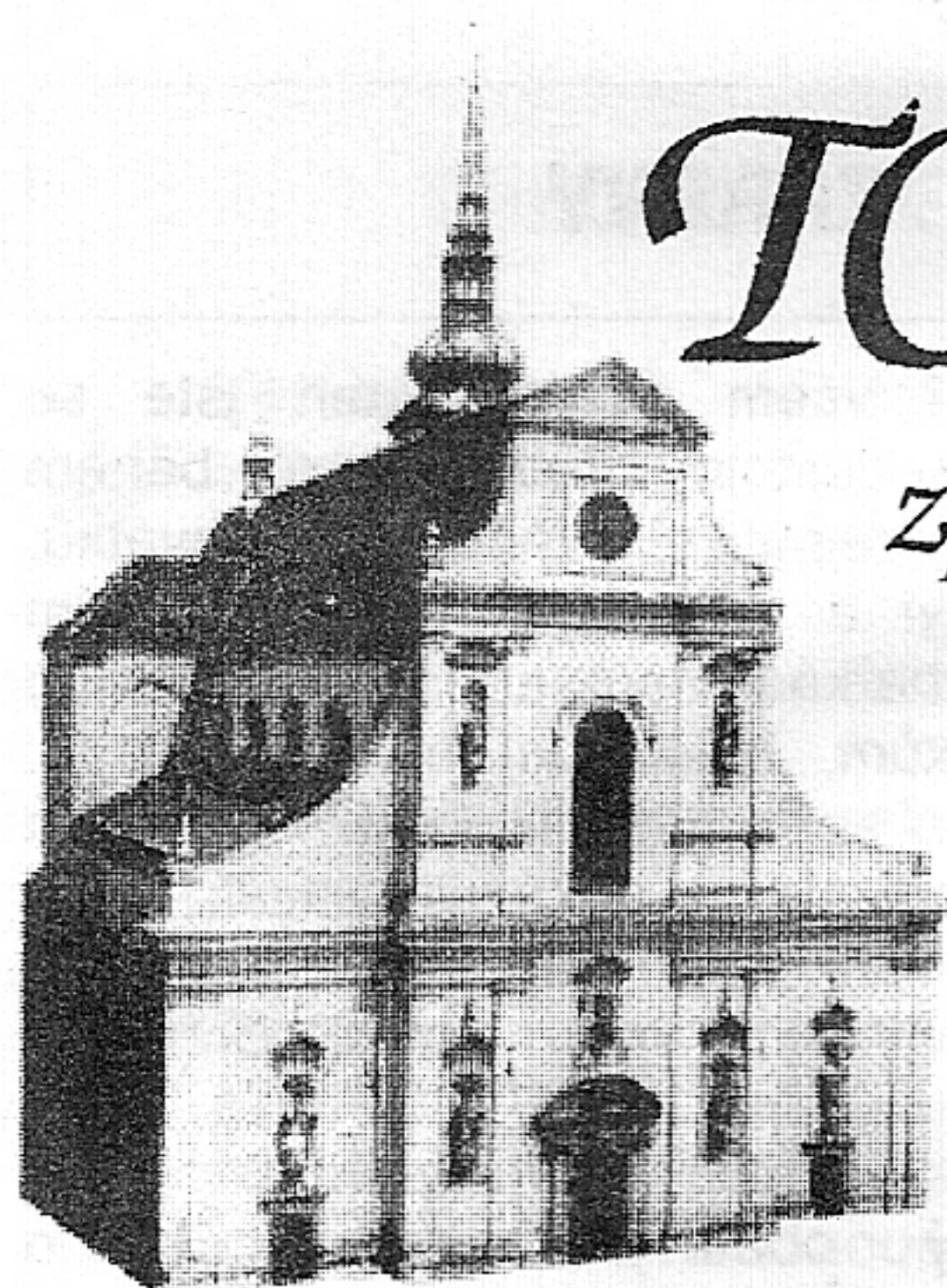




# TOMÁŠEK

*Zpravodaj farního společenství při kostele  
Zvěstování Panny Marie a sv. Tomáše*

5

LEDEN  
II. ročník

Motto:

Protože jsme v Tebe doufali,  
Bohorodičko,  
nebudeme zahanbeni,  
ale budeme zachráněni.

Ve všech svých záležitostech jsme se kryli  
Tvou mocnou pomocí jako štítem,  
prosíme Tě a voláme k Tobě:  
Zachraň nás svou přímlovou,  
dej nám povstat ze spánku tmy,  
abychom vzdávali chválu moci Boží,  
jež z Tebe přijala lidské tělo.

(z koptické liturgie)

## ÚVODNÍ SLOVO

Vážení přátelé,

svátkem Ježíšova křtu skončila doba vánoční. Krátké liturgické mezidobí, které ji vystřídalo, však nemá jen vyplnit čas do postu. Tyto všední dny církevního roku mají význam daleko vznešenější a důležitější. Během nich se totiž ukáže, jaký je náš skutečný duchovní stav. Zda dokážeme vše, co jsme slavili a z čeho čerpali, skutečně využít k tomu hlavnímu a proměnit to ve službu bližnímu.

Nový rok 1995 je významným z mnoha důvodů. Pro naši farnost především bude ve znamení výročí osvobození Brna na den slavnosti Panny Marie 15. 8. 1645. Tuto událost si připomíná oficiálně také město Brno a bude pořádat s tím související akce.

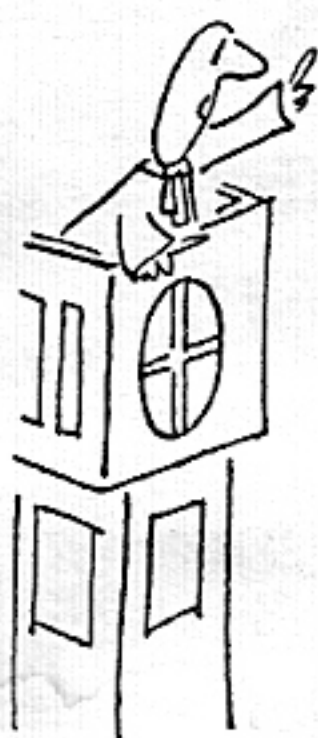
Jeden z důležitých úkolů našeho společenství v tomto roce vidím v tom, aby návštěvám našeho kostela byla věnovaná z naší strany přiměřená pozornost. Z vlastní zkušenosti totiž mohu potvrdit, že většina turistů je vděčná za osobní neformální rozhovor, při kterém je možné pohovořit nejen o kulturních zajímavostech, ale také např. o životě církve dnes i před nedávnými lety. Kromě případného navázání přátelství či procvičení se v cizích jazycích tak jde v nezanedbatelné míře o příspěvek k upevňování dobrých vzájemných vztahů a také o příspěvek k nové evangelizaci Evropy (Výzvu k ní zaslechla Evropa poprvé z moravského Velehradu z úst Svatého Otce právě před pěti lety).

S podrobnostmi ohledně tohoto záměru budete postupně seznamováni. Už ode dneška však budu vděčný za to, když se mezi Vámi najdou např. důchodci či studenti vládnoucí alespoň jedním cizím jazykem a ochotní po domluvě strávit několik hodin dopoledne nebo odpoledne během jarní až podzimní sezóny v kostele.

Dá-li Bůh, dokončíme ještě do léta průčelí kostela (obnova nátěru v původní barvě a renovace soch), aby v létě bylo vše hotovo. O příspěvek je požádáno ministerstvo kultury i město Brno. Zvláště od něj čekáme pomoc, protože věříme, že si nenechá ujít historickou příležitost obnovit tuto památku, zvláště v památném roce. I Vás, přátelé, budu pravidelně první neděli v měsíci prosit o příspěvek na toto dílo. Předem upřímně děkuji za obětavost. Vloni se i díky Vaší velké pomoci vše, co souviselo se střechou a věží, podařilo zvládnout.

Otec Jiří Kaňa, farář

## LITURGIE



V říjnovém čísle Tomáška jsme začali rozebírat podstatu katolické liturgie, její účel a liturgické formy. Dnes si řekneme o liturgické řeči a zpěvu.

## LITURGICKÁ ŘEČ

V současné době se v západním ("našem", římském) ritu používá vedle sebe národního jazyka a latiny. Latina je zde znakem univerzality katolické církve a spojení s římským biskupem - papežem.

V liturgii se některé texty přednášejí **hlasitě**. Jsou to ty, které kněz, jáhen nebo lektor říká jako zástupce lidu, jako výzvu k lidu nebo čtení lekcí. **Potichu** se říká všechno, co se týká jen kněze a jáhna, nebo v době, kdy lid zpívá (např. po přečtení evangelia).

## LITURGICKÝ ZPĚV

Je možno rozlišovat trojí způsob zpěvu:

1. responsoriální - ten známe ze zpívaného žalmu, na kterém se lid účastní odpovědi
2. lidový zpěv
3. sborový zpěv

Pro katolickou liturgii je typický **gregoriánský chorál**. V našem kostele se zpívá pravidelně při nedělní latinské mši v 7.45.

Příště si vysvětlíme základní gesta a postoje při liturgii.

Modlitba: Prosíme Tě, Bože, dej ať se vnímavou účastí na liturgii posvěcujeme a přispíváme k Tvé oslavě.

*Jiří Palacký*

## ZPRÁVY

✓ Díky patří všem z Vás, kteří jste se zasloužili o důstojný průběh liturgie během roku a zejména vánočních svátků: kostelníkovi a ministrantům, dobrovolným uklízečkám, kuchařkám darovaného vánočního pečiva, varhaníkům, zpěvákům a hudebníkům, kněžím za službu sv. svátostmi po celé období a vůbec všem, kteří jste se dokázali jakkoli rozdat bližním. Poděkování patří Vám všem, kteří jste také během uplynulého roku sloužili Bohu ve svých bližních.

✓ Dlouholetý obětavý správce našeho kostela, pan Čurda, před vánocemi vážněji onemocněl. Nyní se mu již daří lépe. Prosíme o modlitbu.

✓ Po zásluze patří v těchto dnech vzpomenout na všechny, ať už redakční radu nebo její dobrovolné spolupracovníky, jejichž zásluhou vzniká už rok tento náš časopis jako podaná ruka mezi námi. Přejeme jim hodně síly, dobrých nápadů a ochotných spolupracovníků.

✓ V neděli 8.1. se uskutečnil první ples našeho farního společenství a jeho přátel v Domě dětí a mládeže v Lužánkách. Náročné organizace se zhostili mladí chlapci a děvčata na výbornou a skutečně rodinná nálada, umocněná působivým uvedením programu absolventy taneční školy "Káťa a Škubánek", minikoncertem pana faráře a dalšími skutečně nevšedními zážitky, dávala zapomenout na čas, ale ne na věčnost.

✓ V sobotu 14.1. se na Petrově uskutečnilo setkání mládeže města Brna, související s X. světovým setkáním mládeže se Svatým Otcem na Filipínách.

✓ Ve středu 25.1.1995 při večerní mši svaté budou do ministrantského konventu přijati tři noví kluci, Tomáš, Prokop a Tomáš.

## INFORMACE

★ Ve středu 1.2. se poprvé uskuteční setkání všech, kteří se hodlají připravovat k přijetí svátostí biřmování. Všem přihlášeným zašleme pozvánku, ostatní se mohou dostavit přímo. Na tomto setkání, které začne v 18.30 na Lidické 24, 2. patro, se domluví další pravidelné termíny. Prosíme, přezůvky s sebou.

★ Prosíme, abyste nesesávali na akumulacích kamnech. Nejen z bezpečnostních důvodů, ale také proto, abyste o teplo neobírali své sousedy. Děkujeme.

★ Prosíme také, abyste na předních lavicích kolem centrálního oltáře dávali při mších přednost mladším školákům a předškolákům s rodiči. Oni jsou také součástí našeho farního společenství a přes nás dospěle odjinud nevidí na dění u oltáře. Rovněž děkujeme.

★ Každé pondělí se po ranních bohoslužbách uklízí kostel. Rádi uvítáme ženy ochotné pomoci s umýváním podlahy a také muže ochotné nosit vodu a zvládnout fyzicky náročnější práci.

★ Kostelní sbor, který o vánocích svým zpěvem oslovil a přivedl, i podle přímých svědectví, k zamyšlení nejednoho z účastníků liturgie, zvláště o půlnoční, přijme do svých řad zájemce o zpěv. Zkoušky jsou pravidelně každé pondělí večer po mši v sakristii.

## VÁNOČNÍ ZPÍVÁNÍ

Vždycky mne překvapovalo, kolik rodin s malými dětmi prochází v době vánočních svátků kostely, aby mohly vidět jesličky. Abychom podpořili jejich slavnostní náladu a navzájem si udělali radost, sešlo se nás pár koledníků a začali jsme prozpěvovat. Protože často i my známe jen jednu nebo dvě sloky, připravili jsme koledničky těch nejznámějších koled, aby se mohl připojit každý, kdo si chce zazpívat. Školáci a rodiče dostali zpěvníčky, menší děti lžičky a zvonečky a mohl začít koncert

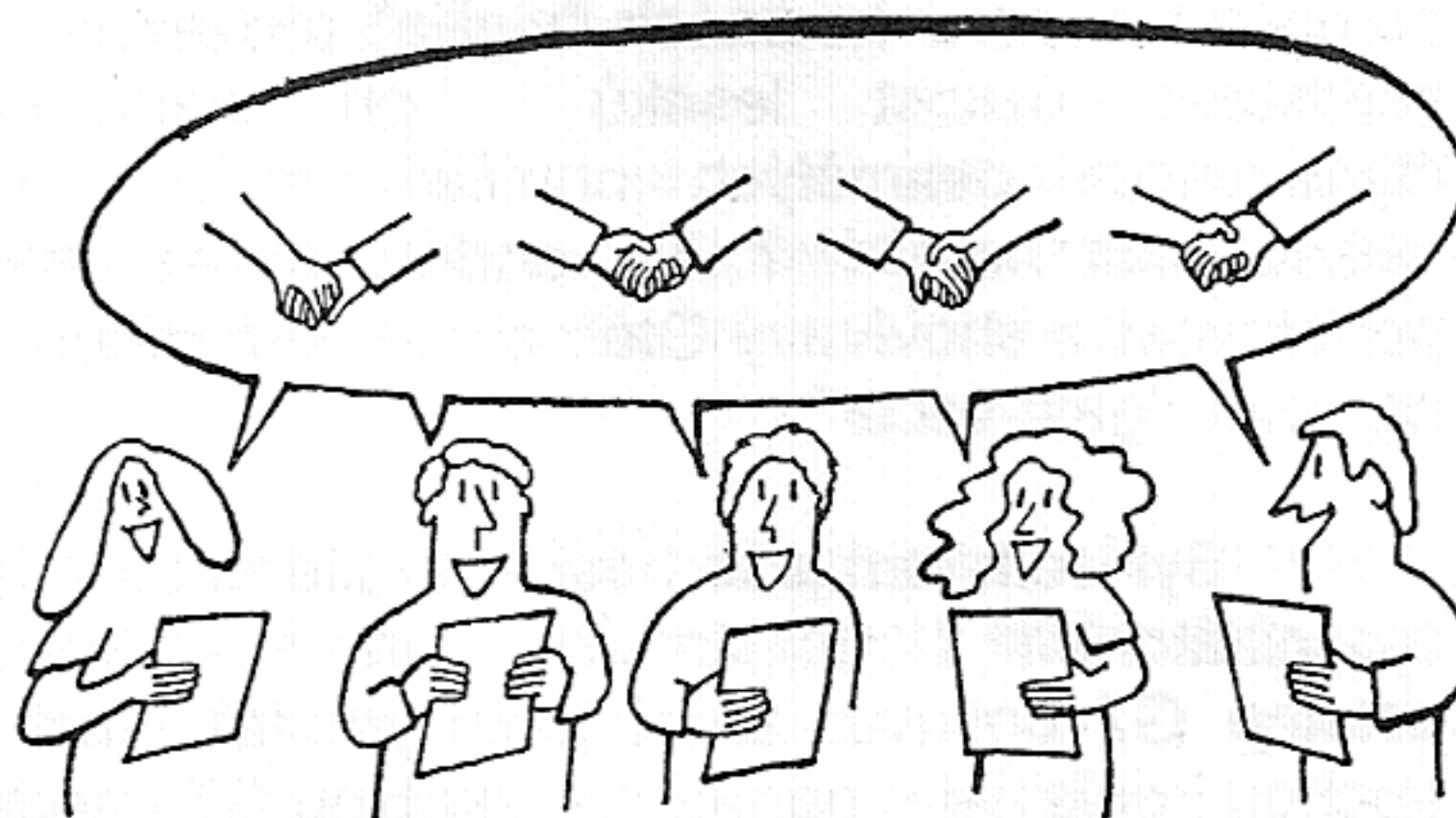
pro Ježíška (Boží dítě). Byly to krásné chvíle, kdy se všichni na sebe usmívali, ze slušnosti, ale i z radosti. Došlo i na sólový zpěv a recitaci, někdy dokonce i vlastní tvorbu, např.: ..."Narodil se Kristus Pán, veselme se, z růže kvíkve kvíkvet nám...", nebo: ..." Mik, mik, Mikuláš, ztratil plášť, Mikuláška sukni a sedli si na koberec."

Dětem zářily oči radostí, rodičům či prarodičům vzpomínkami, dojetím i pýchou nad výkony svých ratolestí a nám důvěrou, že Boží dítě odměňuje každého, kdo přišel.

Ale tím to neskončilo, právě naopak. Rodiče i babičky si odnášeli koledničky, aby si mohli doma s dětmi zpívat i další sloky a ty koledy, které neznali, se do příštích Vánoc naučili.

Minulý týden jsem potkala svého známého, který se mne začal vyptávat, co jsme to za sektu a proč a co vlastně se tam dělo a svěřil se mi, že dokonce i jeho ženě, která nechtěla do kostela za žádnou cenu jít, se to líbilo.

Eva S.



## DESETILETÍ DUCHOVNÍ OBNOVY

ROK 1995 - OSOBNOST A KULTURA

### FORMACE OSOBNOSTI - G7 - ETIKETA

V naší farnosti proběhl zajímavý experiment, který možná unikl vaší pozornosti. Začátkem léta přišla skupinka mladých mužů a žen s nápadem nabídnout části naší mládeže společný pobyt o prázdninách. Ze zájemců bylo vybráno 12 dívek a 12 chlapců od 15 do 18 let a uprostřed krásných lesů Českomoravské vysočiny strávili deset dnů v táborových podmínkách - ale s programem ne jen "táborovým".

Každý rodič teenagera ví, jak je tento věk problematický. Krize autority, zmatky dospívání... a do toho vliv ne vždy výchovného prostředí ve škole i na ulici. A každý, kdo někdy zkusil pracovat s dětmi či mládeží vám potvrdí, že pro tuto věkovou kategorii se velmi těžko hledá program, který by zaujal a při tom vytvořil prostor i pro výchovné, resp. sebevýchovné působení.

Ale každý z účastníků vám hned řekne, že "gé-sedmička", jak se říkávalo "vedoucím týmu starších kamarádů", to zvládla na výbornou. Akce fyzicky náročné a divoké (cizinecká legie, psi spřežení) se střídaly s přednáškami a besedami, které si kluci a holky sami připravili (a také se učili je společně ohodnotit). Programy zábavné až recesní (piknik při východu slunce ve stylu počátku století) byly vyváženy důležitými formačními setkáními (beseda s manžely Levíckovými o manželství, přednáška manželů dr. Zemanových o sebepřijetí a úskalích dospívání). Chvilé bezstarostného veselí uprostřed nádherné přírody vyústily ve vážné soustředění - při polní mši (jednou téměř půlnoční) nebo v hodinách "vigilie" (dovedete si představit úzkost lesáků při představě čtyřadvaceti osamělých ohniček hořících po velkou část noci ? Ale andělé strážní měli pohotovost a shovívavý Otec chrání své děti.) A na závěr "gala-večer"...

Byl jsem tam jako host a nadšeně tleskám organizátorům i účastníkům: bravo! (Dlužím ostatně G7 omluvu: začal jsem jim tak říkat s trochou ironie, jako parodii na "skupinu G7 - sedm nejvyspělejších států". Ale veřejně vyznávám, že ta ironie nebyla namístě, a skládám hluboký hold jejich nápaditosti a obětavosti, i obětavosti jejich rodinných příslušníků.)

Už během kurzu se mluvilo o tom, co dál během roku, co nabídnout těmto mladým, aby se navázané kontakty neztratily, ale rozvíjely. A hlavně: aby vedle duchovní formace byla příležitost i k ušlechtilé zábavě, která by jakoby mimochodem zahrnovala i sebevýchovu.

Některé drobné akce již proběhly: rozloučení s prázdninami, moštování (ochutnali jste tehdy po "deváté"?). Mošt byl výborný. Snad proto, že byl podáván s kořením dnes obzvláště vzácným - se srdečností a smyslem pro humor). Jiné, jako přednášky, besedy a setkání s význačnými lidmi, se připravují. A to je jen vrchol ledovce.

Z dlouhodobějších akcí se už na táboře vylíhl nápad uspořádat v posledním čtvrtletí "taneční". Nápad ostatně vycházel ze zájmu účastníků o tyto lekce, zařazené již do programu kurzu. Taneční, kde by se mladí lidé učili tancovat "mezi svými", v kamarádském prostředí a duchu, kde počáteční neobratnost či neúspěch nebolí, nevyvolává stres a komplexy. Kde budoucí dámy a pánové nepřekonávají přirozený ostych ani hraným siláctvím či nadřazeností - klackovitostí až hrubostí, ani rozpačitým upejpáním, pošetilým hihňáním a podobnými projevy skrývané stísněnosti. Ty zde prostě nemají místo.

Dostalo se mi té cti a potěšení, že jsem byl organizátory pozván, abych se jako host účastnil, a požádán, abych připravil několik besed o etiketě, společenském chování. To ostatně k "tanečním" tradičně patří, stejně jako "taneční" patří k všeobecnému vzdělání...

A tak se vlastně teprve teď, na závěr, dostávám k tomu, o čem jsem chtěl psát. Doufám, že mi redakce Tomáška dopřeje místo i v dalším čísle, abych se s vámi mohl poradit, co soudíte o užitečnosti tohoto tématu: etiketa, bonton, společenské chování, galantnost (pánů), šarm a elegance (dívek a paní).

Chtěl bych přednést svůj názor proč. Proč ve společnosti mladých křesťanů mluvit o těchto věcech, proč se učit této "světské" disciplíně. Rád bych, abyste mi sdělili svůj názor - pokud možno písemně, abych si ho mohl promyslet v klidu.

Předem vám děkuji  
(a prosím: podpořte G7 i s jejich svěřenci modlitbou).

Lodivod



## POCHOD ZA MÍR

### REPORTÁŽ Z MEZINÁBOŽENSKÉ POUTI

Vstupuji do sálu v Bílém domě. Všude okolo mne se mluví dobře i lámaně anglicky, ale také francouzsky, německy a japonsky. Na sedadlech odpočívají znavení lidé ve svetrech, někteří si ošetřují puchýře, jiní suší bundy a povídají. Občas se mihne japonský mnich v žlutém sáří. A už se snažím posuzovat. Část poutníků jsou totiž běloši, kteří chtějí vypadat jako buddhisté, ale moc jim to nejde. "To jsem čekal, že se na tuto akci nalepí takovíto lidé," myslím si. (Zvlášť jedna je mi od pohledu nesympatická. Tu si o hodinu později odvádím domů na ubytování: Pán Bůh má rád humor.)

Ale to už začíná oficiální program. Uvítání náměstkem primátora, farářkou církve husitské a potom generálním vikářem o. Mikuláškem. Po jeho větách se rozhostilo ticho a následoval potlesk. Podarilo se mu říci, co vlastně znamená pouť a co dobrého se tím vykonává, takže byl požádán o přepis svého příspěvku.

Pak se zástupci jednotlivých náboženských směrů představili písničkou. Znělo víření bubínků a táhlé východní melodie, židovské šalom i křesťanské koledy.

Rozebíráme si poutníky podle jazyka a já jedu domů s Němkou z Paříže a nevidomým Američanem z Chicaga. Ona věří v Boha, ale u křesťanů ho nenašla. On je katolík a hledá. Sušíme boty, ponožky, jíme čočku (oba jsou vegetariáni) a ptáme se, jak se jim šlape.

Dozvídáme se, že pouť začala šestidenním půstem a modlitbami v koncentračním táboře v Osvětimi spolu s Karmelitkami. Pak se vyrazilo. Jdou, aniž vědí, jak je kde přijmou. Mají jen pár kontaktních adres.

Ptáme se, co budou dělat v Jugoslávii. "Máme adresu na biskupa v Záhřebu a Sarajevu a vše ostatní uvidíme na místě. Trochu jídla máme s sebou."

Vidíme únavu ve tvářích a tak roztahujeme postele. Ráno totiž vstáváme v 5,30 hod.

Ranní modlitba v Bílém domě byla vpravdě otevřená. Vedle fotky budhistického mnicha se houpal obrázek Panny Marie, před ním klečelo asi 15 japonských mnichů. Opakovali

jsme ranní modlitbu Gándhího a pak zůstal otevřený prostor pro ostatní. Zazněla židovská modlitba k Adonajovi, citáty z bible a modlitba otce Brychty. Konečně začínám chápat, že ti lidé to myslí vážně. Modlitbu uzavírá slovo na den. Je vybrán náš nocležník Robert.

Říká, že jsme jistě při jednovečerním soužití s poutníky narazili na mnoho různých názorů a třeba i překážek, ale to jsou překážky, které lze odstranit na obou stranách. On, jako nevidomý, ví, co je to překonávat těžkosti a nepochopení. Mnoho se dá odstranit vzájemným poznáním. Ve válce to jde už těžko.

Přichází zpráva, že v Jugoslávii je vyhlášeno vánoční příměří. Následuje potlesk a nadšení.

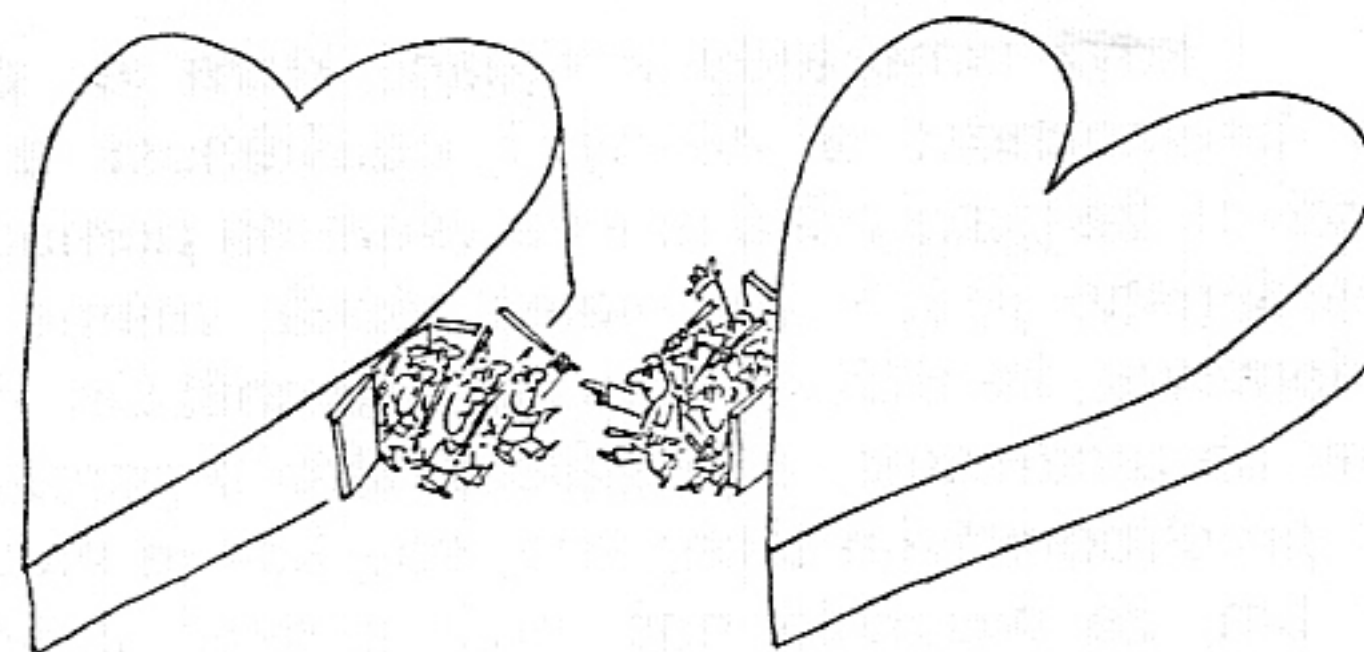
Pak už jen rozhodnout, kdo půjde vpředu a vzadu, kdo si dnes vezme nevidomého Roberta a vyrážíme. Za ostrého tempa, víření bubínků a policejního doprovodu vychází asi 60 lidí na pochod do zasněžených plání. Cíl je v Pohořelicích. Jak je tam přijmou? Nikdo se nestará. To bude až večer. Teď spolu jdeme.

Vyprovázím je na ústřední hřbitov a mávám na pozdrav. Odpovědí je letmé pokynutí. Na co velké loučení? Jsme na cestě...

P.S.

Pouť pořádal klášter budhistických mnichů z Japonska, který má ve svých stanovách konat poutě za mír.

Vít Janků



## SLOVO NEMOCNÝM

V době vánoční jsme slyšeli úryvek z evangelia svatého Lukáše, který popisoval, jak byl Ježíš v chrámě představen Bohu Otci. Kromě svatého Josefa a Panny Marie se obřadu zúčastnil ještě stařec Simeon a prorokyně Anna. O ní Písmo svaté říká, že byla pokročilého věku a že sloužila Bohu prosby a modlitbami.

Když si tedy podle stručného popisu života prorokyně Anny představíme její život, uvědomíme si, že nekonala podle lidských měřítek žádnou činnost, za kterou by získávala obdiv a uznání od lidí, ale že využívala čas, který jí byl dán, k tomu, aby oslavovala Boha a chválila ho svými modlitbami a posty.

I když máme podle lidských měřítek hodně roků a už nejsme schopni být tak činní, nejsme na světě zbyteční a neužiteční. Jsme na světě proto, že nás zde Bůh chce mít a že má pro každého z nás určité poslání, které máme splnit a které odpovídá našim silám a možnostem. Žádné poslání, dané Bohem, není zbytečné, ale má jasný a přesný cíl. My ho často neznáme, ale tím, že se snažíme udělat to, co je v našich silách, ho plníme.

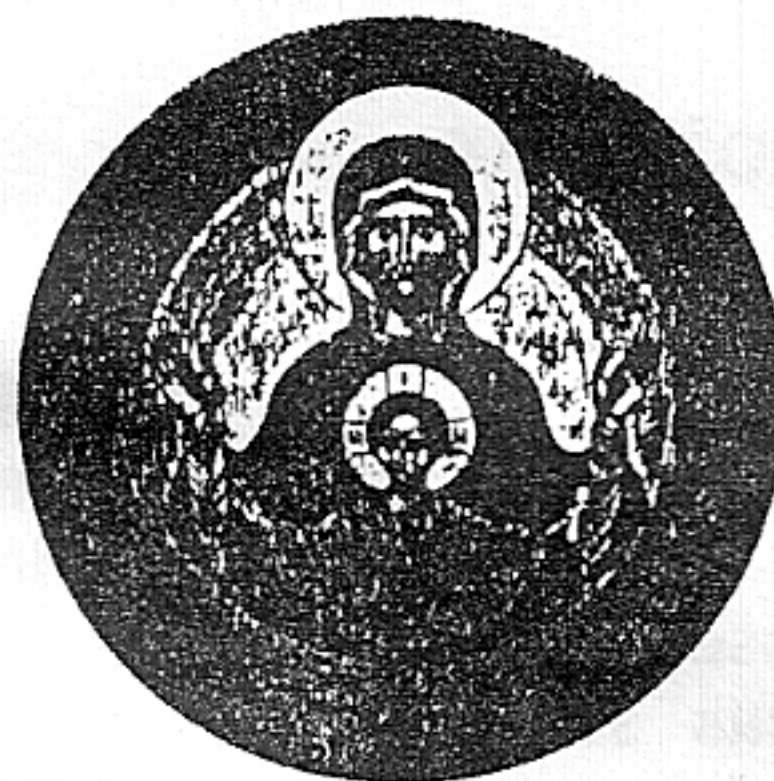
Modlitby, ve kterých Bohu přednášíme svoje prosby za potřeby těch, které máme rádi a na kterých nám záleží, mají velký význam jak pro nás, tak i pro ty, za které prosíme. Nám prospívají tím, že nás přivádějí blíž k Bohu, a těm, za které prosíme, prospívají tím, že jim vyprošujeme všechno, co je pro ně potřebné a co by jinak třeba nezískali.

I když jsme nemocní a naše bolesti nebo tělesná vyčerpanost nás zbavují schopnosti intenzivně a soustředěně se modlit, dostává nadpřirozenou hodnotu všechno, co děláme a nebo snášíme. I ta naše únava a vyčerpanost, které snášíme ve stavu posvěcující milosti, jsou hodnoty, jejichž cenu poznáme jednou na věčnosti.

I když jsme tedy v situaci, která je pro naši bezmocnost a někdy i opuštěnost a s vědomím, že jsme odkázáni ve všem na pomoc a milosrdenství jiných lidí, velmi těžká, máme si uvědomovat, že Bůh na nás nezapomněl. On ví o všem, co prožíváme, a je stále s námi a pomáhá nám prostřednictvím těch, kdo jsou kolem nás a také tím, že ovlivňuje naši duši a dává jí sílu, kterou potřebuje. Čím víc budeme v takových chvílích spoléhat na Boha a na jeho působení v našem životě, tím lépe a hodnotněji svůj život prožijeme a přiblížíme se k Bohu.

Otec Josef Šik

## KOMUNITA EMMANUEL



"Muži a ženy, členové komunity Emmanuel, mohou dostat milost zcela se zasvětit v celibátu pro Boží království, a tak uskutečňovat plnější osobní vydanost, připravenost pro

adoraci, soucítění a evangelizaci." (ze Statutu komunity Emmanuel)

Jsem v období formace před přijetím závazku celibátu pro Boží království. Dostala jsem nabídku tříměsíčního pobytu v Lurdech, abych více poznala život francouzské komunity, a to i v praktické službě. Byla to pro mě také vítaná příležitost zdokonalit se ve francouzštině.

Do Lurd jsem odjížděla začátkem září s jednou sestrou ze Slovenska. Naším cílem byl komunitní dům sv. Terezie od Dítěte Ježíše, který slouží pro přijetí poutníků z celého světa, ať už jednotlivců, rodin nebo skupin. Dům dostala komunita do užívání asi před 8 lety a může ubytovat kolem 70 lidí v prostě zařízených pokojích. Je zde velký sál, jídelna a kuchyně. Ve dvorním traktu se rekonstruuje kaple a proto provizorní kaple je v 1. patře domu. Dům spravují výhradně členové komunity a za mého pobytu bylo složení mezinárodní. Odpovědnými za provoz a služby jsou manželé dlouhodobě sídlící v Lurdech a jedna zasvěcená sestra, která zde působí již 5 roků. Na jeden rok přijela sloužit jedna dívka ze Španělska a jedna ze Slovinska. Při rekonstrukci kaple pomáhá jeden hoch z Číny a jeden seminarista z Portugalska.

Dům komunity se liší od ostatních penzionů a hotelů, kterých je v Lurdech asi 350 už tím, že je otevřený po celý rok. Přínosem tohoto domu je nabídka společného duchovního programu. Mají-li poutníci zájem seznámit se se základními prvky komunitního života, mohou se hned ráno účastnit modlitby chval s následnou adorací Nejsvětější Svátosti. Bratrské sdílení jsme aplikovali při stolování tak, že jsme se rozdělili mezi hosty. Věnovali jsme se jim i jako průvodci a seznámili je se vším, co se pojí se zjevením P. Marie Bernadetě. Netýkalo se to jenom reálií poutního místa, ale i touhy přiblížit jim poselství P.

Marie, která se zde představila jako Neposkvrněné Početí naléhavě vybízející k pokání. Večer mohli trávit rozličnými aktivitami, které jsme měli připravené. Šlo ku příkladu o setkání, jehož smyslem bylo vzájemné poznání, vydání svědectví a sdílení dojmů a zážitků.

Na tomto místě jsem poznávala, že lidé přicházejí za Matkou Boží s potřebou vnitřního či vnějšího uzdravení. Nebyla jsem svědkem žádného viditelného zázraku, ale mnohé tváře prozrazovaly prožitek radosti, pokoje a vnitřního světla.

Jsem vděčná Pánu za milost služby, která sice nebyla vždy jednoduchá a zahrnovala řadu nutných prací (vaření, úklid, praní, žehlení) málo viditelných a ceněných. Jazykové obtíže určovaly povahu mých služeb a staly se mi příležitostí osvojování si ctností potřebných pro zasvěcený život.

Oporou mně byl příklad skrytého života Panny Marie, její pokora a láska a také její služba Bohu i lidem.

M. B.



## FARNÍ CHARITA

Sestry, bratři,

V předvánočním týdnu jsme podobně jako v roce 1993 připravili a rozdali **dárkové balíčky pro opuštěné a staré lidi** ve farnosti.

Balíčků bylo tentokrát 24 a akce proběhla velmi dobře za účinné pomoci některých z vás, kteří darovali část ze svého vánočního cukroví nebo ovoce pro tento účel. Chtěli bychom tedy touto cestou poděkovat a přislíbit vzpomínku v modlitbě všem, kdo se v roce 1994 jakýmkoli způsobem podíleli na naší službě nebo ji finančně či jiným způsobem podporovali.

Dále bychom vás chtěli upozornit na projekt naší Oblastní charity Brno - **Ústav léčby bolesti s hospicem**. Posláním hospice je pomáhat nevyléčitelně nemocným, umírajícím a jejich příbuzným prožít nejobtížnější chvíle lidského života bez bolesti, v bezpečí, klidu a usmíření. Tři základní formy hospicové péče jsou:

- v lůžkovém zařízení

- ve stacionáři, kam nemocný dochází na denní pobyt  
- v bytě nemocného za účasti rodiny a odborného personálu.

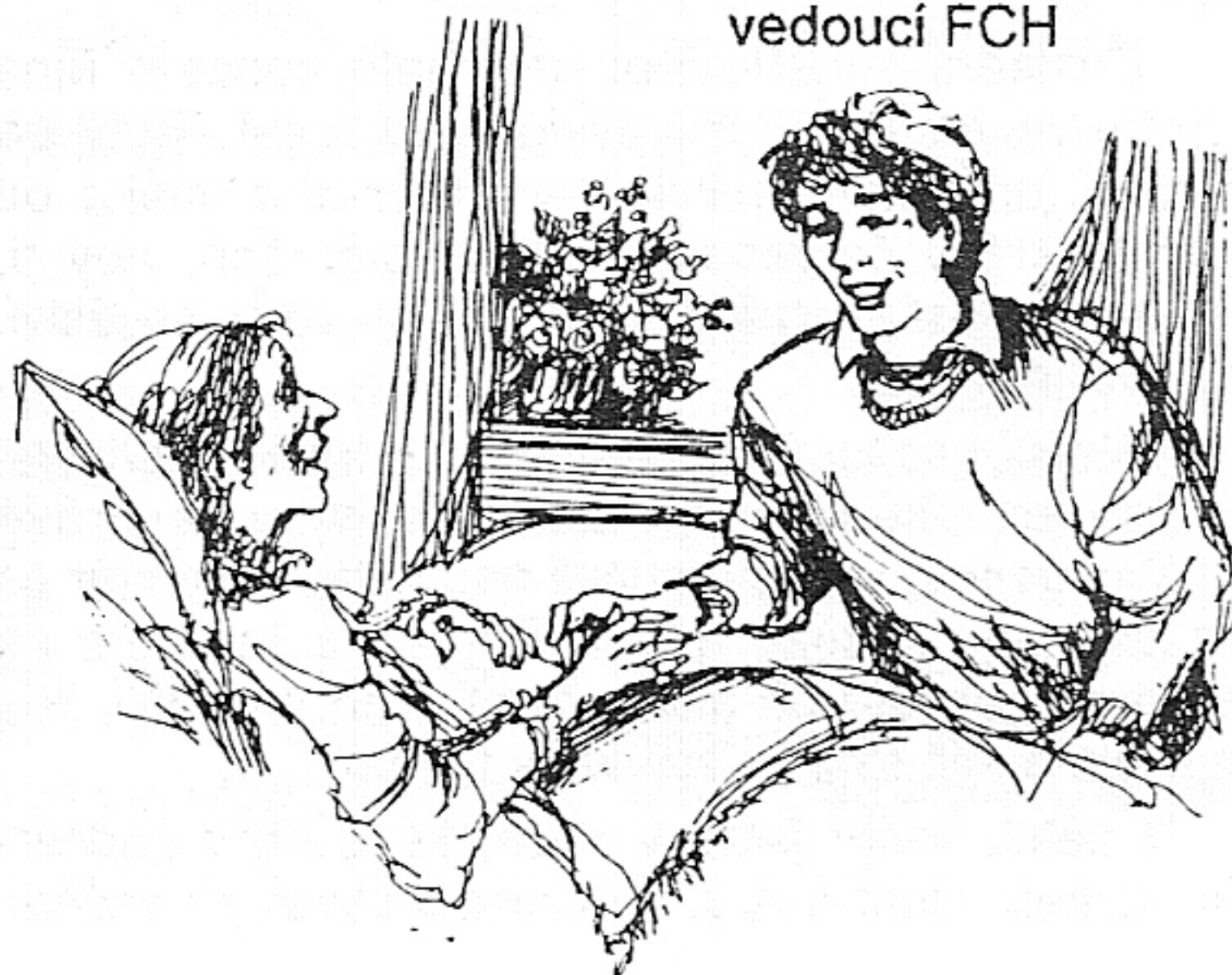
Všechny tyto formy jsou propojeny tak, aby nemocný byl vždy dobře ošetřen podle svých potřeb a za spoluúčasti rodiny, podle jejich možností.

Vhodný objekt pro tento účel byl nalezen na pozemku kláštera sester Těšitelek Božského Srdce Ježíšova v **Rajhradě u Brna**. Do roku 1991 sloužil objekt vojenským účelům. Po stavebních úpravách by zde měl být k dispozici ústav, kde středem pozornosti bude klient se svou individualitou, právy a přáními. Paliativní léčbu a léčbu bolesti budou zajišťovat erudovaní lékaři a zdravotní sestry. Součástí ošetrovatelské služby bude také péče o oblast psychickou a duchovní.

Oblastní charita předpokládá, že tento projekt bude zrealizován na podzim letošního roku. Pro jeho uskutečnění bude potřeba 110 zaměstnanců nejrůznějších profesí - lékaři, zdravotní sestry, nižší zdravotnický personál, účetní, administrativní pracovníci, uklízečky, vrátní, prádelské, švadleny, kuchařky - a také finanční prostředky. Proto se OCH obrátila mimo jiné na farní charity s prosbou o pomoc, zvláště při vyhledávání zájemců a vhodných uchazečů o toto zaměstnání s nelehkým posláním a rovněž při objevování sponzorů.

Proto zveme všechny ty, kdo by chtěli pomoci a podílet se na vybudování a provozu tohoto charitního zařízení na pravidelnou měsíční schůzku farní charity ve čtvrtek 2. února 1995 v 18.15 hod. v kapli u sakristie. Zajistíme účast zástupce Oblastní charity, který podrobně zodpoví všechny vaše dotazy.

vedoucí FCH



## Jolly Singers

Kdo si myslel, že se pod tímto názvem dozví o nějaké nové anglické skupině, je na omylu. Jde o skupinu zpěváků z naší farnosti, které můžete nezdědka slyšet v našem kostele při bohoslužbách.

Název vznikl již v roce 1979. Tehdy se první nadšenci začali scházet po bytech. Únor 1980 byl měsícem, kdy začalo oficiální působení Jolly Singers jako chrámového sboru kostela sv. Michala, kde nad ním držel ochrannou ruku P. Oldřich Navařík.

Činnost sboru se začala úspěšně rozvíjet. Přicházela nová sympatická děvčata a šikovní chlapci a v této oblasti je tomu tak dodnes. Čím příjemnější atmosféra v kolektivu vládla, tím více přitahovala další členy, někdy až moc. Zpívalo se nejen u sv. Michala,

ale na pozvání se jezdilo do různých koutů Čech a Moravy. Po určitou dobu vycházel ve sboru i vlastní časopis. A takřka od začátku se začalo se společnými soustředěními, což byly a jsou vlastně společně strávené prázdniny, dovolené či víkendy.

S listopadem 89 přišlo uvolnění a řada dalších změn. Hned v roce 1990 byl sbor pozván k účasti na



pouť českých emigrantů do Švýcarského Einsiedeln a v dalších letech se tento zájezd stal pravidlem. V Brně se ke sv. Michalovi vrátili bratři dominikáni a byl dohodnut přesun sboru do kostela sv. Tomáše, který byl beztak velkou líní a zásobárnou pěveckých "přírustků" (mezi členy patřil ve své době i bývalý kaplan P. Jan Mráz). Sbor fungoval dobře i proto, že jeho chod řídili bratři, kteří vyrůstali v muzikantské rodině a byli ochotni svůj čas i nervy obětovat ve prospěch kolektivu. V roce 1991 starší Josef předává žezlo svému spolupracovníkovi a mladšímu bratru Petrovi, a tak se repertoár může dále rozšiřovat.

Repertoár sboru zahrnuje rytmické písně s doprovodem kytary, basy a bicích, skladby starých mistrů - à capella (tzn. bez doprovodu nástrojů), klasické skladby s orchestrem (vánoce, velikonoce), lze tam také nalézt i větší celky - hudební pásma: "Kantáta o Donu Boscovi", "Popelka

Nazaretská", vánoční pásmo "A slovo se stalo tělem...", vánoční pásmo koledí aj. Velmi rádi si však zazpíváme i písně lidové či trampské. Nenecháme na holičkách svatebčany (nejen proto, že máme rádi cukroví), oslavence, ani lidi v zármutku. Rádi svým zpěvem dopomůžeme k radostnému společenství.

### Podzimní soustředění - Bobrová 94

Jak jsem se už zmínil, pořádají se tzv. pěvecká soustředění víkendová i prázdninová. Na takovém soustředění se hraje fotbal, společenské hry, chodí se na výlety, dokonce se i zpívá a nechybí ani společná modlitba.

Poslední soustředění probíhalo koncem října v Bobrové na Českomoravské vrchovině. Brzy po příjezdu jsme zakoupili konev čerstvého mléka od majitele krávy červenostrakatého plemene, aby ti, kterým obzvlášť chutná a spotřebují ho větší množství, měli rychlejší krok.

Páteční i sobotní dopoledne jsme trávili nácvikem. Po dobrém obědě a chvilce klidu jsme se právě rychlým krokem vždy přesunuli na hřiště. Tentokrát po oba dva dny zvítězil fotbal. Soprán s tenorem se sportovně zakousli do altů a basů, kteří nevěděli, kde jim hlava a míč stojí (já zpívám v tenoru).

V pátek večer jsme v nedaleké Zvoli v nádherném kostele architekta J. Santiniho zapívali při večerní

mši svaté a po ní jsme předvedli zhudebněnou báseň V. Renče "Popelka Nazaretská".

Sobotní večer jsme věnovali modlitbě růžence. Po večeri následovaly společenské hry a zpěvná zábava. Při této příležitosti připomínám, že obzvláště radostně přivítáme nové členy, kteří neznají hru na "opičího krále".

V neděli se vstávalo dříve, neboť se zpívalo na více mších. Nedělní odpoledne propršelo, a tak jsme museli oželeť místní křížovou cestu v přírodě a nahradit ji kostelcovou, menší, ale v podstatně sušším prostředí. Poté se již začalo ozývat volání návratu, takže následoval úklid, několik nejoblíbenějších písniček a žertíků, no a pak rozpočítání, kdo pojede autem a kdo to zvládne pěšky. Nostalgických loučení jsme ušetřeni, neboť víme, že se v úterý zase uvidíme, a tak se pořád máme na co těšit.

Rozloučím se s Vámi oblíbeným žertem našich kafařů:

*Spadla moucha do kafe a povídá:  
"tak, a teď jsem v pěkný bryndě"*

ki

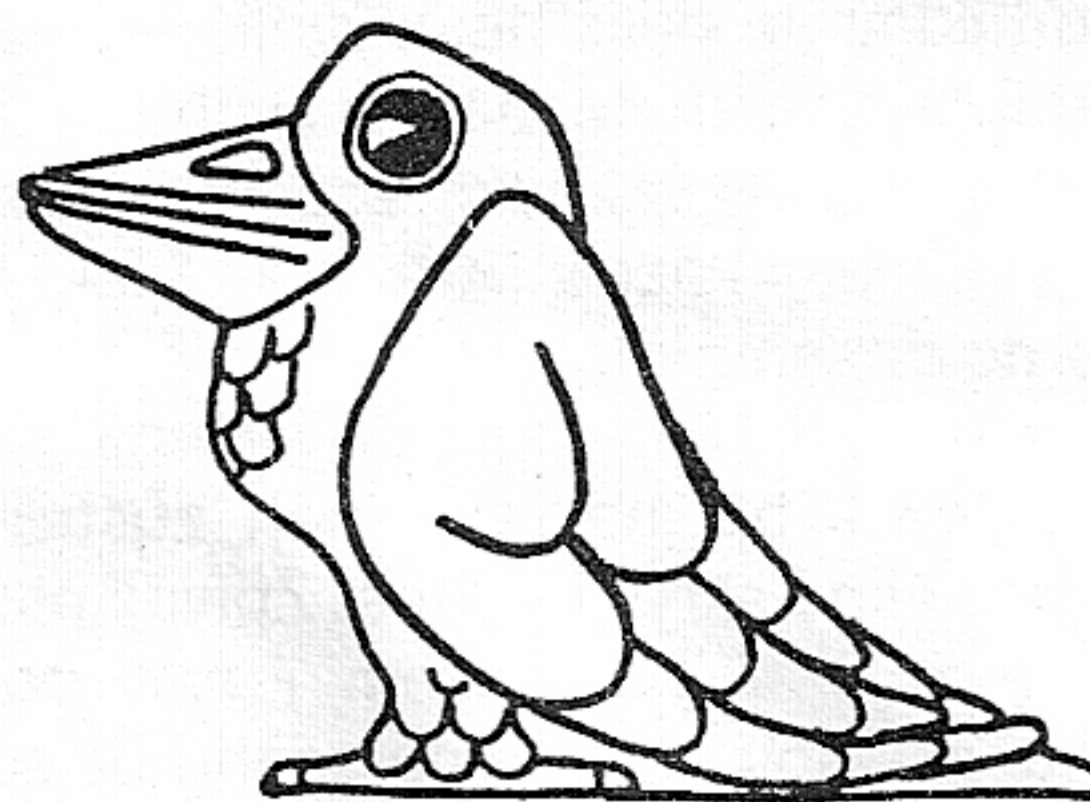
## MINISTRANTI

(pokračování z minulého čísla)

Co tady děláte? To byla jediná slova, na která jsem se zmohl, protože ..., ale o tom až později. Nejprve vše probíhalo podle plánu - t.j. šel jsem na hřbitov v Líšni a ukryl první zprávu. Pořád ještě podle plánu jsem se vydal na cestu k Muchově boudě. Po cestě jsem na strom přivázal dva červené fáborky, což znamenalo, že je v blízkosti zpráva (jak se ukázalo, stejně ji Marabu s Prokopem nenašli). Došel jsem k Muchově boudě, koukl se do mapy a pokračoval v cestě, to už ale ovšem mimo plán. Odbočil jsem totiž na opačnou světovou stranu. Mám dvě vysvětlení - o tom prvním bych se nerad zmiňoval, to druhé spočívá v tom, že jsem byl zamyšlen nad zněním další zprávy, podíval jsem se do mapy, leč na jiné místo, než jsem se nacházel a byl pevně přesvědčen, že jdu dobře. Vydal jsem se tedy již zmíněným špatným směrem. Jediné, co mě znepokojovalo, byl fakt, že značka vede po opačné straně nádrže, než měla. Zanažoval jsem si na geodety a klidně jsem si šlapal dál. Stačil jsem ještě schovat dvě zprávy, než jsem si všiml, že jsem asi 2 km od Muchovy boudy avšak špatným směrem. Otočiv se na patě, dal jsem se úprkem zpátky. Když jsem se konečně dopotácel zpět, nabyl jsem domnění, že Marabu s ostatními (to jsem ještě nic netušil o počtu účastníků) jsou už daleko přede mnou, protože sraz byl před Tomáškem před hodinou a čtvrt. Dal jsem se tedy k domnělému pronásledování. S tímto klamným dojmem jsem najednou stál před jeskyní Pekárna. Pod jeskyní bylo rozcestí. Jedním směrem k Muchově boudě, druhým směrem k Ochozu. A že bylo po dvanácté, sedl jsem si a něco pojedl. Tu se najednou objevil Marabu s Prokopem. Co tady děláte?? ... Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že Prokop je opravdu jediným členem výpravy, ale nakonec se mi to přece jen hodilo (nebyl to takový trapas). Když Prokop našel poklad schovaný v jeskyni, který jsem tam uložil pár sekund před tím, rozhodli jsme se to risknout, jít do Ochozu a doufat, že pojedou autobus do Brna. Místní autobusová síť nás kapánek zaskočila tím, že po celém Ochozu je rozseta spousta zastávek a zřejmě jen z jedné jede autobus do Brna. Nakonec se ji podařilo najít a šťastně odjet domů. Doma pro mě zakončili výlet rodiče otázkou: Tak co, neztratil ses?

Bandifén

## POHÁDKA



Milé děti, vždycky, když se přiblíží zimní čas, dny se krátí a noci přibývá, můžete všude venku, na stromech, na lampách, na domech, vidět velké černé ptáky. Jsou to havrani. Právě o nich vám chci dnes vyprávět.

Kdysi v dávných dobách byli všichni havrani celí bílí. Přilétali k nám na zimu do hlubokých lesů, tam se živili, čím se dalo. Nebylo to snadné, za celý den se nalétali až je křídla bolela, ale byli svobodní, měli radost z každého dne, poletovali nad lesem i polem a vesele zpívali. Ano, tenkrát i zpívat uměli. Byli tak bílí, jako čerstvě napadlý sníh, proto na něm nebyli vidět a tak je neohrožoval ani vlk, ani liška.

Jenže jak už to bývá, byli nesmírně zvědaví. Někteří z nich létali celé dny daleko od lesa, který jim skýtal bezpečí, chtěli poznat něco nového a hlavně snadněji přijít k jídlu. Netrvalo dlouho a podařilo se jim to. Objevili město plné lidí, ale hlavně odpadků. To byly hody! Havrani si nacpali břicha a potom s obtížemi tři dny a tři noci letěli zpět do hustého lesa pro své druhy. Letělo se jim špatně, ztěžkli a museli často odpočívat.

Havrani z lesa je s údivem přivítali: "Copak se vám stalo? Vaše dříve sněhobílé peří je najednou jakési ušmourané, celé šedivé!" Havrani z města se smáli: "Co na tom, hlavně že jsme objevili, jak se bez námahy každý den najíst k prasknutí! Pojdte s námi, nezůstávejte v tom hloupém lese, kde musíte létat celý den a ještě vám večer kručí v břiše hlady. Kolem měst je dost smetišť a odpadků pro všechny!"

Jejich druhové se nedali dlouho pobízet a hned se chystali na cestu. Jen pár z nich zůstalo v lese: "Nechceme, aby se z nás staly ušmourané, tlusté, líné slepice, jen když si nacpou břich! Raději budeme nerušeně létat tady po lese, v tichu a bezpečí a radostným zpěvem vítat každý den." Ostatní se jim vysmáli a odletěli. Jídla kolem měst opravdu našli dost. Časem také

nejen zešedli, ale dokonce zčernali, protože i špíny je kolem měst až dost, zlenivěli, ztloustli, chodili celí černí po bílém sněhu, takže se občas stávali snadnou kořistí koček či kluků s prakem. Ani před lidmi se příliš neskrývali, svému pohodlí obětovali nejen své bezpečí a svobodu, ale i svůj hlas. Brzy už nedokázali radostně zpívat, jen skřípavými hlasy křičeli: "Krá, krá..." tak, jak jim to zůstalo do dnešní doby.

A co ti bílí havrani, kteří zůstali v lese? Jsou tam někde skryti dodnes. Zpívají pro radost každý den, létají nad lesem i nad polem, ale neuvidíte je. Jsou plaší, a na sněhu nejsou vůbec vidět. Celý den shánějí potravu a často jim večer kručí v břišku. Přesto jsou šťastní.

## ČTVRTEČNÍ ZPÍVÁNÍ

Nápad zapívat si s kytarou každý týden při mši svaté vznikl již v době, kdy byl v našem kostele farářem P. Karel Předešlý. Na podzim roku 1989 se tento nápad zrealizoval a tak se začaly pravidelně každé úterý při ranní mši svaté 6.30 hod. zpívat písně z Cantáte. Když se ke sv. Tomáši "přestěhoval" sbor Jolly Singers, došlo ke změně i v ranním zpívání - z úterý se přesunulo na čtvrtek.

Po krátké půlroční pauze se od letošního října opět ranní zpívání obnovilo.

Ideou tohoto zpívání bylo a stále je, aby lidé v kostele zpívali společně s těmi několika zpěváky vpředu. A tak, když přijdete ve čtvrtek na mši svatou v 6.30 hod., vezměte si ze stolku Cantate a zpívejte s námi. Číslo zpívaných písní najdete na dřevěné tabuli pod světelným číselníkem. Pokud by měl někdo zájem zpívat s námi u oltáře, necht' přijde v 6.15 hod. do sakristie, kde je krátká zkouška. Na závěr jednu zajímavost: nedávno si s námi zazpíval a na basu zahrál i náš pan farář Jiří.

Sanchez

## INZERCE

Pro Tomáška hledáme nápadité výtvarníky Pootevřeme Vám tak dveře do světových galerií. Neztrácejte čas. Bereme prvních deset.....a prosíme aspoň o jednoho. Redakce

## BLAHOSLAVENSTVÍ ...

### ... PRO TY, KTEŘÍ MAJÍ TROŠKU HUMORU A CHTĚJÍ SE STÁT MOUDRÝMI

BLAHOSLAVENÍ ti, kteří se mohou smát sami sobě, neboť budou mít vždy dost zábavy.

BLAHOSLAVENÍ ti, kteří dovedou rozeznat horu od krince, neboť si ušetří mnoho zlobení.

BLAHOSLAVENÍ, kteří jsou schopni si odpočinout a spát, aniž by pro to hledali omluvu, neboť se stanou moudrými.

BLAHOSLAVENÍ, kteří dovedou mlčet a naslouchat, neboť se přitom naučí novému.

BLAHOSLAVENÍ, kteří jsou dost inteligentní na to, aby nebrali sami sebe příliš vážně, neboť budou ceněni svým okolím.

BLAHOSLAVENÍ, kteří jsou pozorní ke zvolání jiných, aniž by se však považovali za nenahraditelné, neboť budou zasévat radost.

BLAHOSLAVENÍ jste, když rozumíte tomu, brát malé věci vážně a velké věci klidně, neboť se dostanete v životě daleko.

BLAHOSLAVENÍ jste, když se dovedete usmívat a netváříte se škarohlídky, neboť vaše cesta bude vždy ozářena sluncem.

BLAHOSLAVENÍ jste, když jste schopni interpretovat chování jiných vždy s blahovůlí, i když náznak mluví proti tomu, neboť budete sice pokládáni za naivní, to však je cena lásky

BLAHOSLAVENÍ ti, kteří myslí dříve než jednají a modlí se dříve než myslí, neboť se uvarují mnohých hloupostí.

Měsíčník farního společenství při kostele Zvěstování Panny Marie a sv. Tomáše v Brně "TOMÁŠEK".  
Redakce: Vít Janků, Zdeněk Buršík a Jiří Palacký.  
Kontakt: tel.: (05) 42 21 74 64 nebo na faře.

Neprodejné. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.

Římsko-katolický farní úřad u sv. Tomáše v Brně,  
Lidická 6, Brno, tel.: (05) 57 22 15